

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.061/2020/7.

A felperes:

felperes neve (címe.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

ügyvédi iroda neve (ügyintéző: dr. Waldmann Gábor János ügyvéd, (címe.)

Az alperes:

alperes neve. (címe.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Bárdos Péter ügyvéd (címe.)

A per tárgya:

Végkielégítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezett határozat száma:

Szegedi Törvényszék 3.M.70.134/2020/12.

A fellebbezést benyújtó fél, a fellebbezés száma:

Alperes, 3.M.70.134/2020/13. és 15.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 38 100 (harmincnolcezer-egyszáz) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 88 800 (nyolcvannyolcezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2005. december 1. napjától határozatlan idejű munkaviszonyban állt az alperesnél közúti szállítmányozási projekt referens munkakörben. Gyermeke megszületésére tekintettel 2017. április 19. napjától fizetés nélküli szabadságot vett igénybe, majd jelezte munkáltatójának, hogy a gyermeke gondozására igénybe vett fizetés nélküli szabadsága lejártára tekintettel 2020. március 16. napjától munkába áll.

[2] Az alperes közölte a felperessel, hogy a munkaszerződésében szereplő munkakörben foglalkoztatni nem tudja, és kezdeményezte a munkaszerződésének módosítását ügyfélszolgálati referens munkakört felajánlva, amelyet a felperes nem fogadott el.

[3] Az alperes a felperes munkaviszonyát a 2020. április 8. napján kelt munkáltatói felmondással 55 napos felmondási idővel 2020. június 2. napjára felmondta, a felmondási idő teljes időtartama alatt a munkavégzés alól mentesítette. A felmondás indokolása szerint az alperesnél a felmondás időpontjában nem volt a felperes munkaszerződése szerinti üres munkakör, a felperes azonban a felajánlott, a képességének, végzettségének és gyakorlatának megfelelő munkakör betöltésére vonatkozó ajánlatot visszautasította. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes időközben város 1-re költözött, ezért a munkába állása az ő érdekkörében felmerült okból akkor is lehetetlen lenne, ha a másik munkakörre vonatkozó ajánlatot elfogadta volna.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest három havi távolléti díjával egyező 1 110 000 Ft végkielégítés és annak 2020. április 9. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére. Érvelése szerint a munkáltatói felmondás indoka nem valós, világos és okszerű, azonban a felmondás jogellenességével kapcsolatos igényt nem kíván érvényesíteni, kizárólag a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 77. § (3) bekezdés c) pontja szerinti végkielégítésre tart igényt.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a „munkaszerződést” nem a munkáltató felmondása szüntette meg, hanem az a felmondást megelőzően lehetetlenült, mivel a felperes időközi város 1-re költözése a további munkavégzést ellehetetlenítette, a munkaszerződés lehetetlenülés miatti megszűnésére figyelemmel pedig a felperes végkielégítésre nem tarthat igényt.

Az elsőfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 110 000 Ft végkielégítést és annak 2020. április 9. napjától a kifizetés napjáig minden félév teljes idejére a naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 298 450 Ft perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest 66 000 Ft eljárási illeték megfizetésére. Ítéletét a felek hozzájárulására tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 347. § (2) bekezdés d) pontja alapján röviden indokolta, ezért csak az annak alapjául szolgáló jogszabályokat [Mt. 77. § (1), (2) bekezdés, (3) bekezdés c) pont; Mt. 65. § (1) bekezdés, 66. § (2) bekezdés; Pp. 82. § (1), (2), (3) bekezdés, 83. § (1) bekezdés, 81. §; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 101. § (1) bekezdés, 102. § (1) bekezdés; a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja] tüntette fel.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[7] Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását kérte. A másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során megsértette az Mt. 77. § (1) bekezdését, és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:179. § (1) bekezdését. Fellebbezése indokaként fenntartotta az ellenkérelmében foglaltakat, hangsúlyozva, hogy a felperes munkaviszonya a felmondás közlését megelőzően lehetetlenülés folytán megszűnt. Kifejtette, – bár mindennapi munkabajlás város 1-ről a munkavégzés helyére, város 2-re életszerűtlen – a lehetetlenülés – az elsőfokú bíróság szóban kifejtett indokolásával szemben – nem a felperes város 1-re költözése, hanem amiatt következett be, mert a felperes a munkaszerződés módosítására nem volt hajlandó.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, és az alperes kötelezését a 38 100 Ft összegben felszámított másodfokú perköltségének a megtérítésére. Érvelése szerint a fellebbezés érdemben nem bírálható el, mert az alperes nem fejtette ki részletes indokát annak, hogy miért sértette meg az elsőfokú ítélet az általa megjelölt jogszabályokat. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa előadottakat, hangsúlyozva, hogy mindvégig a munkáltató rendelkezésére állt munkavégzés céljából, ezt a csatolt e-mailek tanúsítják. Kiemelte, a feltett kérdéseire az alperes választ sem adott.

Az ítéltábla döntésének indokai

[9] A fellebbezés alaptalan.

[10] A bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a perbeli munkaviszony az Mt. 65. § (1) bekezdése alapján munkáltatói felmondással, vagy az alperesi védekezés szerint az Mt. 63. § (1) bekezdés e) pontja és Ptk. 6:179. §-a alapján szűnt meg, a felperes ugyanis végkielégítésre az Mt. 77. § (1) bekezdése szerint a munkaviszony munkáltató általi felmondása esetén tarthat igényt.

[11] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályoknak megfelelő következtetést vont le, ezért döntése helytálló.

[12] A polgári jogi szabályok az Mt. mögöttes jogát képezik azzal azonban, hogy a törvény pontosan rögzíti, az egyes munkajogi jogintézmények tekintetében mely polgári jogi szabályok mögöttes alkalmazását (miként) rendeli, illetve mely polgári jogi szabályok alkalmazását korlátozza (Mt. Indokolás Általános indokolás 15. pont). A munkajogi jogvitában tehát a Ptk.-nak az Mt.-ben konkrétan megjelölt szabályai alkalmazhatók,

amelyeket a 9. § (1) bekezdése, 31.§-a, 160. §-a, 177. §-a, 228. § (6) bekezdése és 229. § (8) bekezdése tartalmaz. Ezek egyikében sem szerepel a Ptk. 6:179. §-a, ezért a Ptk. teljesítés lehetetlenné válására vonatkozó szabályai a jelen jogvitában nem alkalmazhatók.

[13] Mindezen túl az Mt. 63. § (1) bekezdés e) pontja a munkaviszony megszűnésére vonatkozó törvényben meghatározott egyéb esetekre utal, míg a Ptk. 6:179. §-a a szerződés teljesítésének lehetetlenné válását mint szerződésszegést szabályozza.

[14] Az Mt. különbséget tesz a munkaviszony megszűnése és megszüntetése között. A munkaviszony megszűnésének eseteit az Mt. 63. §-a rögzíti, míg az Mt. 65. § (1) bekezdése szerinti munkáltatói felmondás a munkáltató jognyilatkozata, amelyre az Mt. 31. §-a alapján alkalmazandó a Ptk. jognyilatkozat értelmezésére vonatkozó 6:8. § (1) bekezdése. E szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kell. E szempontok figyelembevételével az alperes 2020. április 8-án kelt levele egyértelműen felmondást tartalmazó nyilatkozatként értékelendő, maga az alperes is ezt a kifejezést használta. Az alperes álláspontjának elfogadása esetén sem lehetne tehát a levél tartalmát a munkaszerződés megszűnését eredményező lehetetlenülésre vonatkozó közlésként értékelni.

[15] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes munkaviszonya az Mt. 65. § (1) bekezdése szerinti munkáltatói felmondással szűnt meg, ezért az Mt. 77. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján megilleti a (3) bekezdés c) pont szerinti összegű végkielégítés.

[16] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése szerint felszámított, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének, valamint a Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdése alapján a költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéknek a megfizetésére.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 509. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

S z e g e d , 2020. november 26.

Dr. Szeghő Katalin sk. Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró